

Posílená spolupráce v EU

Abstrakt

Posílená spolupráce je hojně diskutovaným pojmem v souvislosti s dalším možným vývojem a směřováním evropské integrace. Jedná se o mechanismus, který přináší do unijního práva prvky flexibilní integrace.

Tato práce si klade za cíl poskytnout kompletní pohled na posílenou spolupráci. V první části se zaměřuje na definici flexibility a její jednotlivé teoretické koncepty. Následující části práce jsou již pak plně zaměřeny na posílenou spolupráci jako na konkrétní právní instrument upravený Smlouvami. V první řadě je zde zmíněn její historický vývoj od Amsterodamské smlouvy po Lisabonskou smlouvu a změny, kterých doznala její právní úprava. Poté přichází na řadu analýza samotných právních ustanovení o posílené spolupráci. Je zde rozebrán celý postup navázání posílené spolupráce a podmínky k tomu potřebné. Jsou zde také zmíněny zvláštní úpravy postupů navázání posílené spolupráce v oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky a v oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech. Dále je podstatná část práce věnována uplatnění posílené spolupráce v praxi. Je zde rozebráno pět případů dosud navázaných posílených spoluprací. V každém případě je rozebrán vývoj vedoucí k rozhodnutí, že bude aplikována posílená spolupráce, a posléze následný proces povolení posílené spolupráce a posouzení jednotlivých podmínek Komisí, eventuálně i další vývoj. V této části jsou také rozebrány dosavadní dva rozsudky Soudního dvora EU, které řešily žaloby na neplatnost rozhodnutí o povolení posílené spolupráce. Poslední část je věnována zhodnocení právního nástroje posílené spolupráce. Obsahuje úvahy nad vhodností právní úpravy, hodnotí a klasifikuje jednotlivé případy uplatnění posílené spolupráce v praxi a zamýšlí se nad tím, co může posílená spolupráce znamenat pro další integraci EU.